

»Čakala sem vas...« je spregovorila očitajoče, zadihano, »vas pa od nikoder... Kar prišla sem.« Nekaj je zamomljal v pozdrav ali v povabilo ter se trudil premagati otrplost v razpotegnjenih ustnicah.

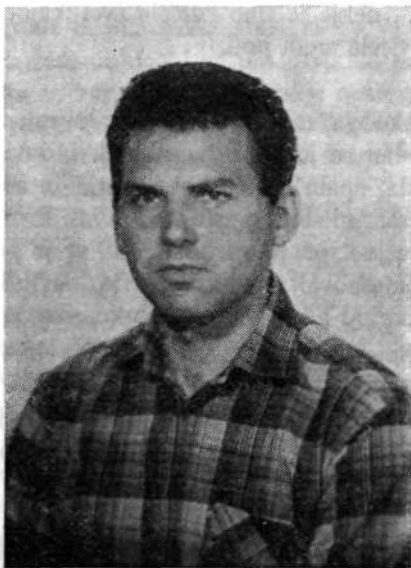
»Poglejte, kako sem si jih uničila,« se je našobila in iztegnila roke — nohti so bili popokani, črni, držala se jih je prst, izsušena, rumenkasta, tudi rok, do komolcev!

»Ampak, jaz vendar nisem...« se je izvilo od nekod, kot bi bil spregovoril tisti suhljati, obešeni Franc. Molova se mu je vprašujoče zazrla v oči.

»Če vas morda nadlegujem...« je dahnila plaho.

»Ne, ne... saj ni to. Pojdiva!« Potisnil jo je po stopnicah navzgor... vitko telo se je zapeljivo pozibavalo, tesna, menda svilena obleka z velikimi pikami je vabeče šuštelala... pomislil je na kartonaste škatle!

Ob vratih se je naskrivaj ozrl — iz temne globine se je kakor z nagrobnika sveže izpraskano belilo: FRANC + SANJA!

Vrhovec
Tomaž

Pesmi

Prav previdno in zelo počasi
hodimo stari, bradati glumači.
Nosimo polne bisage spominov,
časnik za zglavje.
Sedamo med tihe golobe
snujemo lepe grobove.

Pojdi no tja.
 Čaka te, čaka brhka te dečva.
 Gleda izza ogla.
 Hiti odpirat okna.
 Upihne luč.

Sladak je sen
 v njem smo vsi
 v njem nikogar ni.
 Kje pa si ti?

*

I Le pridi sem, saj sva sama,
 bova konopce spletala,
 si bova pot napravljala.
 Plamen v peči ne zamre.

II Na sipinah
 bova s paličico v roki
 plesala tango
 in risala kroge v pesek.
 Dokler veter peska ne razseje.

III Prihaja čas, draga moja,
 ko so jutra vsa rumena,
 rumena, da kanarčki poblaznijo.
 Tebe in mene, saj veš,
 v Rumenem morju utopijo.

*

Gmajne sivijo v snu,
 vsak dan in vsako noč,
 dokler ne pride zima.
 Takrat bo vse, vse belo.

Med vrbami in ločjem je jez.
 Kolo se ne vrti.
 Sem mlinski kamen, ki stoji.
 Vrtinčenje šumeče vode.

Na sotočju dveh suhih rek
 skoraj vsak odmev zamre.
 Svet ni več kabaret:
 pozabljena preročišča so s pajčevinami prepletena,
 na razvodju ugaša bengalični ogenj.

V sivih barvah slikam svet —
 svet zgneten iz kosov vetra.
 V ustih ostaja okus po gobah,
 v očeh razbita ogledala.

*

Moja siva brada,
 mizo še ovija,
 tiho čas me stara.
 Jutri moram biti mož.

Navzdol ob potoku grem;
 grem gradove zidat,
 grem zgodbe pripovedovat.
 Levi čevelj je pošvedran;
 ne morem plesati,
 ne znam žvižgati.
 Na vrh hriba že še pridem,
 pridem opoldne,
 pridem zvečer.

*

Devet silnih orjakov,
 vsak s svojim črnim klobukom,
 s čarno skrinjo v rokah,
 v izumrlih jezikih šepetajoč
 o mrakobni luni in bleščečih kometih,
 še pred zoro poplesujejo
 po stezah, med hišami in plotovi —
 kot topot jezdecev v vihar
 se širi šepet;
 zveni po naše,
 zveni po kastiljsko,
 zveni kot svahili:
 mrmrajoča godba oznani pokope,

daleč na nebu so rumeni baloni —
iz skrinje so se izsule že vse basni in bajke.

*

Vsak dan zarana
se sesujem v svet.
Nabiram robide in ribez,
plavam kot cepelin
med Polinezijo in Javo —
Polinezija je tako blizu,
vsak dež me tja odplavi.
Gnetem glino med prsti.
Navsezgodaj zjutraj
postanem porcelan.

*

Na belo zastavo v sveti grozi
izvezite šest besed molka.
Pripnite si sive kokarde.
Pojte:

Bežite, tecite,
sejmarji gredo,
so vrata pretesna,
skoz špranje lezo.

Po drevoredih je listja do kolen,
dan med listje pada,
veter travo meša.

Pojte:

Veselimo vendar se,
svet povsod razpada,
zvezde so se spridile.
jaz sem gnojna jama.

V vodi sem in sem rumen,
ti pa se zelena kotališ
po skalah in pesku.

Pojte:

Mimoza se vzpenja
mimoza cvete,
pa punčka pricvirna,
celo požre.